

Rozjímanie na pondelok 20. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 20.
týždňa v Cezročnom období.

Navrhované témy sú:

nasledovať Boha srdcom; závrat
z lietania; kto vpustí Krista,
tomu nič nechýba.

PO TOM, ako Ježiš požehnal niekoľko
detí, ktoré mu priniesli, pribehol k
nemu „popredný muž“ (Lk 18, 18).
Možno už niekoľko dní pozoroval
Majstra. Keď videl toto gesto
náklonnosti k maličkým, pocítil
potrebu otvoriť Pánovi svoje srdce.
Preto si klakol a položil mu otázku,

ktorá ho už dlhšie trápila: „Učiteľ, čo dobré mám robiť, aby som mal večný život?“ (Mt 19, 16).

Vo všeobecnosti väčšina z nás potrebuje mať jasno, keď sa do niečoho pustíme. Chceme poznať presné kroky, ktorými sa máme riadiť, aby sme dosiahli určitý cieľ. Boh vie, že sme takí. Preto dal Mojžišovi prikázania, aby Izraeliti jasnejšie vedeli, ktoré skutky sú Pánovi milé a ktoré nie. Ježiš vlastne odpovedá na otázku mladého muža odkazom na Dekalóg: „Ak chceš vojsť do života, zachovávaj prikázania! *Nezabiješ! Nescudzoložíš! Nepokradneš! Nebudeš krivo svedčiť! Cti otca i matku a milovať budeš svojho blížneho ako seba samého*“ (Mt 19, 17.18-19). Keď mu však chlapec povie, že to robí už dlhší čas, Pán mu odpovie: „Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v

nebi. Potom príď a nasleduj ma!“ (Mt 19, 21).

Ježiš žiada toho mladíka, aby vo svojom vzťahu s Bohom urobil ďalší krok. Dodržiavanie prikázaní je, samozrejme, dobrá a potrebná vec, ale pozýva ho, aby sa zveril do Pánových rúk a prekročil istotu, ktorá môže vyplynúť z *konania dobrých vecí*. Veď večný život nie je o dosiahnutí cieľa vďaka vlastným zásluhám, ale o počúvaní Boha, o jeho pozornom nasledovaní a v tomto vzťahu o uvedomení si, že slúžiť mu a tešiť sa z jeho spoločnosti je Boží dar. Iba zdieľaním života s ním si uvedomujeme veľkosť jeho lásky, ktorá presahuje zákony. Kristus nám svojou smrťou a zmŕtvychvstaním otvára brány neba. A je to On, kto svojou milosťou podporuje naše dobré skutky a nabáda nás, aby sme sa vydali na nové cesty. Preto Ježiš pozýva takého človeka do plného spoločenstva s

ním. „Nasledovať Krista nie je vonkajším napodobňovaním, pretože sa dotýka človeka v jeho najhlbšom vnútre. Byť Ježišovým učeníkom znamená pripodobniť sa mu“[1]. Pán chce tomuto mladému mužovi pomôcť, aby sa jeho vzťah k Bohu nezredukoval len na pravidlá, ktoré treba dodržiavať, ale aby sa stal stredobodom jeho vlastnej existencie. A práve to ho naplní šťastím, ktoré mu nemôže dať žiadna pozemská skutočnosť. „To je celá veľkosť života, ktorý od nás Boh žiada: nemôžeme viesť plochý život! (...) Chce, aby sme spoznali tú Kristovu lásku k nám, ktorá prevyšuje každé poznanie, aby sme boli úplne naplnení všetkými Božími dobrami“[2].

.....

KEĎ POČUL Ježišovu ponuku, aby všetko opustil a nasledoval ho, svätý

Matúš poznamenáva, že mladík „odišiel zarmútený, lebo mal veľa majetku“ (Mt 19, 22). Počiatočné nadšenie ustúpilo trpkosti. Bol nadšený, lebo si myslel, že konečne našiel odpoveď, ktorá uhasí jeho túžbu po šťastí. Ale len čo ho Boh požiadal o jeho srdce a s ním o všetko, čo v ňom bolo, nevedel, čo má povedať. Bol ochotný urobiť akýkoľvek *dobrý skutok*, aby vstúpil do večného života. Ale vzdať sa seba samého, letieť v Pánovej spoločnosti, to bola závratná situácia, s ktorou sa nedokázal vyrovnáť.

Bohatstvo bránilo mladíkovi odvážiť sa nasledovať Ježiša. A pri pohľade na jeho správanie môžeme vytušiť aj ďalší dôvod: chybné chápanie svojho vzťahu k Bohu. Možno si myslel, že na dosiahnutie večného života je potrebné obetovať svoje šťastie na zemi; to znamená, že nepochopil, že to, čo od neho Pán žiada, nie je len zrieknutie sa majetku: je to výzva

založiť svoje šťastie na stálej a bezpečnej prítomnosti Boha, a nie až tak na piesku pozemských skutočností. „Tvoja loďka — tvoje nadanie, tvoje túžby, tvoje úspechy — nebude na nič, ak ju nedáš k dispozícii Ježišovi Kristovi, ak mu nedovolíš, aby do nej mohol slobodne vstúpiť, ak si z nej urobíš modlu. Ty sám so svojou loďkou, ak pohrdneš Pánom, tak v nadprirodzenom zmysle speješ k istému stroskotaniu. Jedine ak mu to dovolíš, ak vyhladáš prítomnosť a vedenie nášho Pána, zachrániš sa pred životnými búrkami a nezdarmi. Vlož všetko do Božích rúk: nech všetky tvoje myšlienky, dobrodružstvá, ktoré si predstavuješ, všetky ušľachtilé ambície a všetky tvoje čisté lásky prechádzajú Kristovým srdcom. Ináč sa skôr či neskôr potopia aj s твоjím egoizmom“[3].

Ježišova žiadosť adresovaná bohatému mladíkovi nebola svojvoľná. Kristus pravdepodobne v jeho srdci rozpoznal príčinu jeho kľáčania tam pred všetkými. Hoci mládenec zachovával prikázania – a to samo osebe bolo dôvodom na radosť –, bol nespokojný, pretože svoje pozemské šťastie zveroval bohatstvu a svoje večné šťastie dobrým skutkom, ktoré konal. Preto mu Pán adresuje „výzvu k väčšej zrelosti, aby prešiel od predpisov dodržiavaných na získanie odmeny k bezodplatnej a úplnej láske. Ježiš ho žiada, aby zanechal všetko, čo bráni srdcu a prekáža láske. To, čo Ježiš navrhuje, nie je ani tak človek zbavený všetkého, ale človek slobodný a bohatý na vzťahy. Ak je srdce preplnené majetkom, Pán a blížny sa stávajú len jednou z vecí medzi ostatnými. To, že máme príliš veľa a chceme príliš veľa, dusí naše srdce a robí nás nešťastnými a neschopnými milovať“[4].

.....

NIEKEDY môžeme mať dojem, že nasledovať Ježiša znamená vzdať sa dobrých vecí, aby sme dosiahli večné šťastie, podobne ako bohatý mladík. Cesta k svätosti sa potom vníma ako neustále *prekonávanie a strácanie seba samého*, až kým človek nedosiahne nebo. Táto syntéza je karikatúrou úplne inej skutočnosti. Iste, kresťanský život zahŕňa boj, boj s vlastnými sklonmi, keď vedú k zlým skutkom; ale cieľom nie je len väčšia schopnosť odolávať, ale formovať citlivosť, ktorá nám umožní radovať sa z dobra, ktoré konáme. Keď zažívame určitý odpor voči cnostnému konaniu, bojujeme iným spôsobom, keď to, o čo sa usilujeme, je naučiť sa tešiť z dobra, aj keď to teraz znamená ísť proti prúdu a nie až tak veľmi *otravovať samých seba*. Takto formovanie cností sústreďuje schopnosti a city na to, čo môže skutočne uspokojiť najhlbšie túžby, a

dáva vedľajšie miesta – vždy podriadené hlavným – tomu, čo je jednoducho v poradí prostriedkov.

„Kto vpustí Krista, nestráca nič, nič – absolútne nič – z toho, čo robí život slobodným, krásnym a veľkým. Nie! Len s týmto priateľstvom sa otvárajú brány života. Iba s týmto priateľstvom sa skutočne otvárajú veľké možnosti ľudského bytia. Iba v tomto priateľstve zakúšame to, čo je krásne a čo nás oslobodzuje (...) Otvorte doširoka dvere Kristovi a nájdete skutočný život“[5]. Vo svätých vidíme ľudí, ktorí urobili Pána stredobodom svojho života a našli šťastie, ktoré im svet nemôže dať. Kresťan, ktorý kráča ako ďalší v spoločnosti, ukazuje, že „ten, kto nasleduje Krista, schopný — nie pre vlastné zásluhy, ale skrze Božiu milosť — vravieť ľuďom, ktorí ho obklopujú, to, čo síce často už tušia, ale ešte nie sú schopní pochopiť: že pravé šťastie, naozajstná služba

blížnemu, prechádzajú srdcom nášho Vykupiteľa“[6]. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby nám pomohla otvoriť dvere našej duše jej Synovi, ktorý nás vedie k šťastiu na zemi i v nebi.

---

[1] Svätý Ján Pavol II, *Veritatis Splendor*, bod 21.

[2] Svätý Josemaría, *List 7*, bod 32.

[3] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 21.

[4] František, *Posolstvo*, 29-VI-2021.

[5] Benedikt XVI, *Homília*, 24-IV-2005.

[6] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 93.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/pondelok-20-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-20-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (12.04.2026)